

Ordet under denne Sags Behandling. Hvis ingen gør Indsigelse derimod, vil jeg betragte dette Samtykke som givet. (Op-hold.) Det er saaledes givet.

L. Rasmussen (Vejle Amts 1ste Valgkreds): Den højtærede Justitsminister fremkom i Dag med nogle ny Oplysninger om Resultatet af Undersøgelserne vedrørende Forholdene paa Opdragelsesanstalten Flakkebjerg og mente, at de fremkomne Klager vare noget overdrevne, og at man derfor ikke kunde fæste fuldstændig Lid til dem. Men det forekommer ikke mig, at der fra Ministerens Side fremkom det alermindste, som afkræftede de Oplysninger fra Anstalten, jeg fremkom med. Der var to Ting, hvor der var nogen Uoverensstemmelse. Det var først med Hensyn til det Antal Slag, Valdemar havde faaet af Tampen; det er oplyst, at det muligvis var 50 i Stedet for 40. Men det kan da saa ikke siges, at det er overdrevent, naar jeg nævnede det mindste Tal. Dernæst oplyste Ministeren, at et andet Forhold, jeg havde nævnt, var passeret i 1892, før Mortensen blev Forstander for Flakkebjerg. Men jeg gjorde udtrykkelig opmærksom paa, da jeg fremdrog dette Forhold, at jeg ikke selv havde haft Lejlighed til at undersøge, hvorledes det forholdt sig dermed, og derfor ikke vidste, om det var ganske korrekt. Nu viser det sig altsaa, at det er korrekt, blot at det er passeret i 1892, at en Dreng har ligget arresteret i 3 Uger, og saa er død ganske kort efter, at han kom ud af Anstalten.

Jeg tvivler ikke om, at Fuldmægtig Schrøder er gaaet til Undersøgelsen med god Villie, men jeg forstaaer, at der var store Vanskeligheder for ham netop med at faa de Oplysninger frem, som skulde frem. Beboerne dernede paa Egnen have ikke videre Lyst til at udtale sig, og det kan man udmærket godt forstaa, naar man i det hele kender Landbefolkningens Ulyst til at blive blandet ind i offentlige Affærer. Naar der kommer en Embedsmand fra Ministeriet og spørger, om de kunne give Oplysning om en Sag, sige de: vi kende ikke noget til den. De ville helst være udenfor den. Og jeg kan jo sige, at Beboerne dernede i alt Fald tidligere have vidst, uden at føle sig foranledigede til at skride ind, at da Forstander Møller var Forstander, brugte han den Strafmetode, at han lod Drengene gaa med en Træklovs slæbende efter sig i en Jernlænke om Anklen. Det saa Beboerne dernede, men de fandt ikke nogen Anledning til at

skride ind. De vilde ikke blande sig i noget, som ikke vedkom dem. Saaledes var det den Gang, og selv om Beboerne skulde opdage et eller andet Flakkebjerg vedrørende, ville de sikkert ikke være synderlig glade ved at give Oplysninger derom, som mulig kunde medføre Ubehageligheder for dem.

Naar de Undersøgelser, jeg har anstillet, ikke have været nøjagtige nok, kan jeg ikke tænke mig, hvorledes jeg skulde have baaret mig ad paa anden Maade. Da Drengen kom og meddelte mig, hvad der var passeret paa Flakkebjerg, gik jeg først over og talte med Forstanderen, talte med Beboerne, rejste ud til Drengens Hjemstavn i den Kommune, hvor han hørte hjemme, for at høre, hvad man der havde at sige, og først efter at jeg i alt væsentligt havde faaet bekræftet Rigtigheden af, hvad han sagde, henvendte jeg mig til Justitsministeren og meddelte derefter i Bladet de Oplysninger, der vare fremkomne, og tilstillede Forstander Mortensen disse Oplysninger. Alt, hvad jeg har meddelt her i Tinget, har jeg tilstillet Mortensen paa en saadan Maade, at han var i Stand til at sagsøge mig derfor, om han vilde, men han undlod at sagsøge mig. Saa kan man jo sige, at de socialdemokratiske Blade han ikke vise det Hensyn at sagsøge dem, men jeg nævnte før, at Sorø Amtstidende ogsaa sluttede sig til den Kritik, der fremkom, og at baade Højre- og Venstreblade vare med til at kritisere Forholdene dernede, og det forekommer mig derfor rimeligt, hvis Mortensen mente, at det, der fremkom, var urigtigt, at han da enten gennem Sagsanlæg havde skaffet sig Oprensning eller givet mig Lejlighed til at føre Vidner for at faa konstateret, hvad der var kommet frem.

Ministeren udtalte den første Dag, at det, der var blevet Resultatet af Undersøgelsen, var, at Forstanderen havde været noget haardhændet, og han havde maaske ogsaa nok anvendt legemlig Straf en Del stærkere end nødvendigt, og i Dag tilføjer Ministeren, at det synes at fremgaa af Undersøgelsen, at Mortensen var af en noget hidsig og opfarende Natur. Det forekommer mig derfor, det er noget betænkeligt at lade en saadan Mand vedblive at være Forstander paa en Anstalt, hvor Forholdene ere saa vanskelige som her.

Den højtærede Minister tilføjede, at han havde ventet med at give Anstalten Statsanerkendelse, indtil det ny Strafferegulativ forelaa. Jeg har set dette efter.